

SENTÈNCIA 2000-36 DE 18 DE SETEMBRE DE 2000

PROFESSIONS LIBERALS. Autorització per a l'exercici de la professió de metge especialista. PROCÉS ADMINISTRATIU: Congruència.

Ponent : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va dictar en aquest procés la sentència núm. 99.91, de 15 de novembre de 1999, en que estimava substancialment la demanda formulada pel Sr. A.V.B. contra el M.I. Govern i, anul·lant l'acte desestimatori presumpte objecte del litigi, declarava el dret de l'agent a obtenir el permís d'exercici privat de la professió de metge especialista en ginecologia i obstetrícia, en les condicions previstes al paràgraf 2n. de l'article 10 del Decret d'11 de juliol de 1977, amb efectes a partir del 13 de febrer de 1998. Tanmateix, la sentència declarava inadmissibles les pretensions formulades per l'interessat en que demanava que es revisés el contracte de prestació de serveis que el vinculava amb el Centre Hospitalari Andorrà i que es renovés el seu permís de residència.

2.- Disconforme amb aquesta resolució, el M.I. Govern va interposar recurs d'apel·lació el 3 de desembre de 1999, el qual fou formalitzat davant d'aquest Tribunal Superior de Justícia el 26 de gener següent. L'apel·lant denuncia la incongruència en que, al seu parer, ha incorregut la sentència del Tribunal *a quo*, ja que l'interessat mai havia demanat autorització per a l'exercici lliure de la seva professió de metge especialista en ginecologia i obstetrícia, sinó que s'havia limitat a sol·licitar que li fos regularitzada la seva situació com a metge que exercia exclusivament per compte del Centre Hospitalari Andorrà. En aquest sentit, considera que no es pot imputar a l'Administració la manca de prova sobre els requisits de l'article 10 del Decret d'11 de juliol de 1977, que regula l'exercici de professions liberals, ja que l'objecte del litigi no s'ha referit de cap manera a l'exercici lliure de la medicina, sinó només a l'actuació en l'àmbit hospitalari.

3.- La part apel·lada va contestar el recurs mitjançant escrit presentat el 15 de febrer de 2000, en que defensa que la resolució impugnada és plenament congruent amb les pretensions que va formular en el seu moment i que, en conseqüència, s'ha de desestimar el recurs en tots els seus extrems.

4.- El dia 17 d'abril de 2000 tingué lloc l'acte de la vista oral, en el qual les parts van exposar les consideracions més adients a la defensa de llurs interessos.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Com a qüestió prèvia, convé precisar que la declaració que efectua la sentència apel·lada sobre la inadmissibilitat de les pretensions de l'agent relatives a la revisió del contracte de prestació de serveis que el vinculava amb el Centre Hospitalari Andorrà i a la renovació del permís de residència, ha de ser confirmada en els seus propis termes, ja que no ha estat objecte d'impugnació en aquesta alçada per cap de les dues parts.

Tercer.- La congruència que les resolucions judicials han de mantenir amb les pretensions de les parts constitueix un dels principis fonamentals del procés administratiu, que es troba recollit de forma expressa en l'article 29 de la Llei de la Jurisdicció administrativa i fiscal. Com és evident, per tal d'examinar si concorre un vici d'incongruència com el que es denuncia en aquesta instància, és necessari determinar el veritable abast de les pretensions que ha deduït la part agent, per la qual cosa cal tenir en compte no només l'escrit de demanda que regeix el procés, sinó també la sol·licitud formulada prèviament en via administrativa, amb la que aquella ha de mantenir la deguda congruència, com es desprèn de l'article 34 de la pròpia Llei reguladora d'aquesta Jurisdicció.

Quart.- Un examen detingut dels escrits que l'agent ha presentat en via administrativa i en la primera instància d'aquest procés permet concloure que l'interessat no ha demanat en cap moment l'acreditació per a l'exercici privat de la seva professió de metge especialista en ginecologia i obstetrícia, sinó que ha referit únicament aquesta sol·licitud a l'actuació en l'àmbit hospitalari, en el marc del contracte de prestació de serveis que, en règim d'exclusiva, el vinculava amb el Centre Hospitalari Andorrà. Així es desprèn de la literalitat de la petició que va formular davant el M.I. Govern i del conjunt de l'escrit de demanda, com també de l'escrit de conclusions (foli 91 de les actuacions en primera instància). En realitat, l'interessat pretén que se l'admeti com afiliat a la CASS en virtut del contracte de prestació de serveis abans esmentat o, subsidiàriament, com a personal laboral assalariat, i així poder obtenir la renovació del permís de residència.

En cap cas es discuteix, però, que l'agent es trobava obligat a prestar els seus serveis de forma exclusiva al Centre Hospitalari, d'acord amb el pacte segon dels respectius contractes que successivament ha subscrit l'interessat.

En conseqüència, s'ha de concloure que, quan la sentència apel·lada reconeix el dret de l'agent a obtenir el permís per a l'exercici privat de la seva professió, en les condicions del paràgraf 2n. de l'article 10 del Decret d'11 de juliol de 1977, incorre en incongruència, ja que les pretensions formulades per l'interessat es referien només a l'exercici professional per compte del Centre Hospitalari Andorrà, i aquest té la consideració d'exercici públic i no de naturalesa privada, d'acord amb l'article 3r. del

propi Decret, en tractar-se d'una institució d'aquell caràcter, com es desprèn de la normativa orgànica del Centre Hospitalari.

Cinquè.- L'article 2n. del Decret d'11 de juliol de 1977 distingeix dues formes d'exercici de les professions liberals al Principat d'Andorra, com són la de caràcter públic i la privada. La primera (article 3 del Decret) es desenvolupa en virtut de la relació establerta amb l'Administració general o la comunal, o bé amb d'altres entitats dependents jurídicament de les anteriors, entre les que s'ha d'incloure el Centre Hospitalari Andorrà. Es troba en principi reservada als professionals de nacionalitat andorrana (article 4), encara que es poden admetre excepcionalment d'altres nacionalitats, en els termes de la disposició final 2ª del Decret.

L'exercici privat, ja es dugui a terme per compte propi o en virtut d'una relació de qualsevol tipus amb una persona física o jurídica no inclosa en l'article 3r., requereix disposar de l'oportú permís d'exercici, segons l'article 7 del Decret. Això suposa, com es desprèn d'una interpretació a *sensu contrario* d'aquest darrer precepte, que la necessitat del referit permís no s'aplica als supòsits d'exercici públic d'una professió lliberal.

Sisè.- En el cas que ara s'examina, i d'acord amb el que resulta de les consideracions anteriors, l'interessat va iniciar la seva actuació professional de caràcter públic per compte exclusiu del Centre Hospitalari Andorrà, sense necessitat del permís d'exercici previst a l'article 7 del Decret d'11 de juliol de 1977 i mitjançant l'acreditació que li va atorgar el propi Centre durant el mes de març de 1993 (foli 13 de les actuacions de primera instància).

No és procedent, en conseqüència, l'atorgament ara a l'interessat d'aquest permís, ja que no era exigible per a l'exercici públic de la professió que venia desenvolupant, ni l'ha sol·licitat en cap moment del procés per a l'exercici privat, tal i com es desprèn de les consideracions anteriors.

En realitat, l'objectiu de l'agent no és altre que regularitzar la seva situació a Andorra, mitjançant l'afiliació a la CASS i la posterior renovació del permís de residència. Ara bé, aquesta finalitat exigia plantejar el debat processal contra la desestimació d'una o altra d'aquestes pretensions, i no contra la denegació d'un permís d'exercici que no resulta aplicable als casos de prestació de serveis per compte d'un ens públic.

En conseqüència, procedeix estimar el recurs d'apel·lació que formula el M.I. Govern i desestimar la demanda inicialment formulada per la representació de la part agent, en els termes que resulten de la part dispositiva d'aquesta resolució.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

1r.- Estimar el recurs d'apel·lació que formula el M.I. Govern contra la sentència de 15 de novembre de 1999 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles i, en conseqüència, revocar l'últim incís de l'apartat primer i els apartats segon i tercer, tots ells de la part dispositiva de l'esmentada sentència.

2n.- Desestimar la demanda formulada per l'agent contra la denegació per silenci de la petició que va adreçar al M.I. Govern el 13 de febrer de 1998.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.